

Виходить у Львові
щодня (крім неділі і
гр. кат. свят) о 5-ій
годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: улица
Чарнецького ч. 12.

Письма приймають ся
лишь франковані.

Рукописи
звертають ся лиш на
окреме жаданє і за зло-
женем оплати поштової.

Реклямації
незапечатані вільні від
оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата

у Львові в агенції
дневників пасажа Гавс-
мана ч. 9 і в к. к. Ста-
роствах на провінції:
на цілий рік К 4-80
на пів року „ 2-40
на чверть року „ 1-20
місячно . . . „ —40

Поодинокє число 2 с.
З поштовою пере-
силкою:
на цілий рік К 10-80
на пів року „ 5-40
на чверть року „ 2-70
місячно . . . „ —90
Поодинокє число 6 с.

Вісті політичні.

*Кровава подія в Загорічанях в Македонії. —
Страйк залізничий в Італії. — Справа марок-
канська. — Події в Росії і російско-япанська
війна.*

Кровава подія в Загорічанях в Македонії висунула знову справу македонську наперед. З Софії доносять, що она викликала в цілій Болгарії велике обуренє. На провінції відбувають ся віча за вічами, котрі протестують против тої лютої і звизають правительство, що би оно взяло македонських Болгар в опіку а правительственні органи звизають цілу винуватість на турецьку дипломатію, котра підбурює християнських жителів Македонії одних против других, та звизають держави, що би они зробили раз конєць тій турецькій господарстві. Загорічани лежать в окрузі Касторія в монастирськїм віляєті і були прибіжищем тих болгарських дружин, що піддержують ворохобню на полудні від Фльоріни. Там мав бути також великий склад муніції болгарських ворохобників і там відбували ся також часто сходи проводирів дружин. Вже минушого року прийшло там було кілька разів до небезпечних роз-

рухів. Тоді спалили були Болгари два грецькі монастирї межі Влахоклісурю а Касторією а місяць тому назад напали они на монастир Аїо Йоанну, ограбили его і спалили, кількох черців убили а 90-літнього ігумена Панаретоса забрали з собою; в дорозі мучили его страшно а наконєць відрубали ему ноги і так лишили на дорозі, де нещасливий і погиб. Се викликало страшне обуренє серед Греків проживаючих в касторійскім окрузі, де було мало турецького войска, котре би могло було удержати спокій. Проводир грецьких дружин, якийсь Вардас постановив зіметити ся а зібравши 250 людей, виступив против болгарських дружин, що були коло Загорічан. Болгари Коле з 18 своїми товаришами заступив Грекам дорозу, але всі они понали ся в засідку і згинули від грецьких куль. Дня 7 с. м. обетупили Греки Загорічани і тоді прийшло зараз до кровавої борби, о котрій однак нема ще докладних вістий. З оповідань наочних свідків знає ся лиш, що із згаданого села остало ся лиш кілька хат. Болгари кидали бомбами, котрими самі собі найбільше пошкодили. Наконєць вилетів у воздух склад пороху і динаміту, а ціле село стануло в полуміні. В селі остало ся 150 трунів, а 60 Болгар взяли Греки в неволю. Ся подія викликала великий переполох в цілій Македонії, бо єї уважають за знак до даль-

шої кровавої борби. До Загорічан приїхали зараз консулі з Монастиря і кількох турецьких урядників, а тоді показало ся, що в борбі тій згинуло ще й 10 турецьких войків.

В цілій Італії настав страйк служби залізничої. Первістно вибух він був лиш в Неаполі і здавало ся, що на тім скінчить ся; але мабуть під впливом бесід виголошених в парламенті, де промавляно за удержавненєм залізниць і грожено средетвами примусовими, страйк розширив ся. Ще вчерашні ранні італійські газети доносили, що страйк не удав ся, бо управа залізниць приняла нові сили робітничі, але вже нічні депеші подали звістку, що рух залізниць здержано в цілій Італії. В Неаполі застрайкували всі машиністи і топщики. Они завезли всі локомотиви до магазинів і погасили огонь під кітлами. В місті настав стан военний і ціле місто стоїть під сторожею войсковою; місто поділено на чотири часті, а в кожній часті єсть командантом 1 генерал. З Риму відійшла була оногди лиш мала часть поїздів, а при кожнім поїзді їхало на локомотиві по 3 войків; поїздами товаровими їздять сильні відділи войска. Приватні вісті з Риму доносять, що ситуація ще більше погіршилася, бо й робітники заповіли загальний страйк, наколи би правительство взяло ся до средетв примусових супротив служби залізничої.

Піталюгова фасоля.

(З французского — Павла Арена).

1.

Пертїю садило свою фасолю. Від визкин Люберону аж до кременистих берегів ріки Дюранси на всіх полях того провансальского села були лиш люди, що приїли і з напруженєм працювали; а в місті міщани, сидячи в тіні плятанів на місци, звідки видко було цілу долину, говорили до себе, приглядаючи ся рухам тих червоних і білих точок: „Коли дощі упадуть вчас і коли насїне добре, не буде в сім році у Франції недоставку фасолі“. Бо Пертїю має свого рода впрочім оправдану славу, що заосмотрює цілу Францію у фасолю. Пертїю завдяки своїй землі і своєму підсону могло би управляти дрок бріч як Авіон, або черсак як Сан Ремі; Пертїю могло би свої поля озолотити швеницею як Арль, або на червоно-красніш помідорами як Антіб. Але Пертїю вліло фасолю, смірну ярину, що так хорошо пне ся по тижках, а єї витяте листє дрозить під подувом вітру.

З усіх тих сіячів, що мов шалені працювали, найбільше шаленим був безперечно добрий Піталюг. В камшах на ногах, з похилою головою працював мотикою. Коли вже земля була добре оброблена, взяв шнур з кільком по обох кінцях, заткнув їх в землю, натягнув

шнур і зробив в той спосіб на загоні один, два, три, пять, десять рівно від себе віддалених простих рівців. Зробивши то, уклак на землю і почав вздовж рівців уважно сіяти.

З місяця положеного на горбі о сто метрів від того поля сїдив якийсь чоловік, укритий в тіні корчів, Піталюгову роботу.

— Ого! — сказав до себе — Піталюг працює.

Коли він так сїдів за зеленими корчами з своїм закривленим носом, золотими очима, і в своїй цестро сивій одєжк, був би его з далека який стрілець уважав за велику сову. Але то не була сова, то було щось лішого: то був пан Конгурдан, страшний Конгурдан, запряжений землемірець, торговець землею, котрого загальний голос обжалював, що він частенько таки займає ся лихвою.

Пан Конгурдан мав сим разом час і постановив вибрати ся з своїми записками на село. Пан Конгурдан любив природу; хороший красвид одушевлював его, сьїв птахів не перешкаджав ему, противно він тоді навіть скоріше думав і укладав в холодачій тіні дерев свої найкрасші пляни. Милый сїльський образ працюючого Піталюга одушевив пана Конгурдана:

— Прийшло мені на гадку! Колиб я переглянув рахунки того Піталюга.

І пан Конгурдан сконстатував, що Піталюг, котрому він минушого року позичив сто франків, винен ему тепер сто таларів.

— Єй, що там! Фасоля заплачить; заграблю, нехай-но лиш підросє!

Відтак вийшов пан Конгурдан з ліса і почав сходити в долину до Піталюга, бо не міг оперти ся покусї, аби не поглянути ближше на фасолю.

В тій самій хвили — була третя година по полудні — підняв Піталюг голову і побачив Зуну, свою жінку, що наближала ся до него і несла ему підвечірок. Він поправив на собі одїж, шїшов до кирниці обмити руки, ступотів сильно ногами, аби обтрясти з набиваних цвьяхами чобіт наліццу землю і сїв в тіни стоячого перед своєю хатою корча, готовий до їдженя, з отвореним ножиком в руді і з горцем між колїнами.

— Тп, Зуно, подивись-но там, здаєть ся, що то пан Конгурдан.

— Добрий день, Зуно, добрий день, Піталюг! — промовив крізь ніс лихвар, усєміхаючись, а кинувши на поле несємілий погляд, додав: — Хорошо засаджена фасоля. Коби лиш не було шкід від непогоди.

— Не бійте ся, насїне добре — відповів спокійно Піталюг. І докінчивши поволі їсти, замкнув ножик і почав знов працювати, між тим як Зуна і пан Конгурдан відійшли.

Піталюг працював на полі аж до заходу сонця.

— Гей! Піталюг, чуєш? Піталюг! — кликали до него селяни з дороги, вертаючи громадками домів з мішками на плечах і мотиками в руках. — Проче завтра засадиш! Завтра чей також день.

Вкінці рішив ся Піталюг зійти з поля

В справі марокканській настала рішуча зміна. Перший крок до тої зміни вийшов від французького міністра справ внутрішніх Делькасе. Минувшого четверга був він на обіді у німецького посла кн. Радоліна і тоді сказав йому, що хотів би з ним поговорити в чотири очі. В п'ятницю поїхав він до німецької амбасади і тоді відбула ся розмова в чотири очі, котрої предметом була справа марокканська. В якій на прямі обговорювано сю справу, того не знати. До публічної відомости дістало ся лиш то, що Делькасе висказав бажане, що хотів би довести до якогось порозуміння в сій справі з Німеччиною. В німецьких кругах урядових однак не приписують сему бажанню французького міністра поки що великої ваги. Німецьке правительство чекає ще дальшого розвою справи, однакомж нема вже сумніву, що переговори розпочнуть ся в Берліні межі тамошнім французьким амбасадором а канцлером німецьким.

Рух конституційний в Росії не устає; відбуваються заєдно всілякі з'їзди і наради та ухвалюються резолюції, а правительство не робить тому великих перешкод, очевидно в тій оправданій надії, що все закінчить ся на балаканю і для того треба людям дати виговорити ся. А всеж-таки ідея конституції ширить ся в Росії що раз більше і може колись, але певно, що не так ще в скорім часі, запанує загально. В Петербурзі відбував ся з'їзд професорів, на котрім ухвалено слідуєчу резолюцію: Позак правительство супротив всіх народностей веде політику гнету, політику відмовлювання або обмежування прав, політику, яка противить ся всім основам справедливости і культури, а через то приносить шкоду могутости держави, конгрес уважає за обовязок

правительства покинути ту політику і жадає повного рівноуправля для всіх живущих в Росії народностей.

З Варшави доносять, що там в перших днях мая мають розпочати ся наради комісії, котрій поручено виготовити проєкт заведення земств в Царстві польським.

В Японії настало велике обуренє на Францію за то, що она дозволила російським кораблям в своїх портах на кохінхінських водах не лиш перебувати довший час, але ще й набирати вугля та поживи. Японські газети звинувачують правительство, щоби оно не лиш запротестувало, але навіть взяло ся до острих средств против Франції. Впливова часопись „Ішімо“ каже, що доки Франція дозволяла флоті російській перебувати в мадагаскарських портах, то Японія вдоводила ся лиш протестом против нарушеня нейтральности. Але коли то само відбуває ся тепер близько місця війни, то Франція, даючи поміч ворогові Японії, сполучає ся фактично з Росією і для того треба конче повідомити о тім Англію формально, щоби згідно з постановами союзу позискати єї поміч.

Н О В И Н К И.

Львів, дня 19-го цвітня 1905.

— На одну стипендію з фондациі бл. п. Михайла Білецького для руських учеників гімназії в сумі 300 К, оповіщує митрополіт консісторія конкурс з реченєм до 31 мая. Узгляднені будуть передусім наслідники Івана Білецького, б. пароха в Завадці і Василя Білецького, б. пароха в Дубівцях. Убігаючі ся мають внести свої просьби з документами за посередництвом своєї дирекції гімназії до митрополітчої капітули.

II.

Може хотілиб ви знати, що той Піталюг є і чому він займав ся плеканєм фасолі? Піталюг був філософом, правдивим сільським філософом, що бере час, так як він іде і сонце як оно сходить і заходить, сам же уладив своє житє, як умів, хоч в наслідок деяких своїх хиб, житє то було досить тяжке. Для одної партії гри з веселими товаришами полишить Піталюг все і сінокоси і винозбори.

Найгірше то, що Піталюг налогово грає; для того, хочби міг жити в добрих відносинах, терпить він недостаток. Все, що уродить ся на полі, з'їджене наперед. Забрав все лихвар, а відтак яке варіканє, коли він прийде до дому трохи підохочений з порожними кишеними, які докори, бо Піталюг має все таки добре серце. Але ні докори ні варіканя нічого не можуть вдіяти супротив карт. Піталюг присягає кожного вечера, що вже більше не буде грати і кожного рана грає на ново.

І нині добрячий Піталюг встав з найліпшими намірами. Ледве зазоріло і когути ще піяли, коли він стояв вже перед своїми воротами і накладав на осла мішок з фасолею. І яка фасоль! Як точена, тяжка, округла як куля, а біла як голубячі яйця.

— Ужйй же їх добре і уважай на них — сказала Зуна, подаючи ему руку — ти знаєш, що то послідна.

— Сим разом, Зуню, нехай мене чорт возьме, коли ти не будеш вдоволенна!... Нині вечер!

І Піталюг поважно ступаючи за ослом, відійшов.

На нещастє ледве вийшов за село, стрітив голяря Фра, що вертав до дому з червоними очима, провівши цілу ніч на гри в карти.

- Вертаєш, Фра, нині дуже пізно.
- А ти дуже вчасно виходиш.
- Справді ще нікогосько не видно.
- Може скристати би з хвилі!
- Ані за мілтон, Фра!
- Лиш хвильку, Піталюг.
- А моя фасоль?

— Фасоля зажде.

Нещастний Піталюг спершу опирав ся, відтак дав ся намовити. Фра роздав карти. Переграли раз, другий раз, а фасоля ждала. Жайворонок підняв ся із збіжжя і перші промінї сонця освітили черволавим світлом мур, на котрім сиділи оба гравці, коли Піталюг, вивернувши свої кишені, замітив, що все програв.

— Пять франків ставка! — сказав Фра.

— Про мене, пять франків — відповів Піталюг.

Карти обійшли довкола і Піталюг програв.

— Тепер твоя фасоль на ставку!

Піталюг згодив ся, він мов збожеволів, его руки трясли ся.

— Ні! — воркотів — сим разом не програю, хиба би карти були несправедливі.

Мимо того він програв, а щасливий Фра піднімаючи одною рукою мішок з фасолею, сказав до него:

— На слідуєчий раз, Піталюг, заграємо о твого осла!

Що діяти? Вернути, сказати все Зуні! Піталюг не вагав ся, мірка вже перебрала ся. Кушити инше насінє? Але за що, коли не мав зломаного гроша? Позичити від приятеля? То значило би розголосити цілу справу. Пересвідчений хоч о мовчливости голяря — бо гравці ніколи себе взаємно не зраджують — Піталюг по п'ятьох мінутах глибокої розпуки твердо рішив ся:

— Фасолі не можу садити, бо вже не маю — сказав до себе, сьміючи ся в бороду — але про око буду таки щось садити а від тепер до жнив може много стати ся

І дійсно стало ся багато дечого, що порушило ціле Пертю. Насамперед змінив ся цілковито Піталюг. Мучений докорами совісті і в вічнім страху перед відкритєм залишив гру і перестав ходити до шинку. Була то незвичайно скоро і основна зміна. Він, про котрого его найліпші приятелі говорили, що поле ему смердить, сидів тепер цілими днями в полі і працював аж до втоми. Ніколи не ходив ще ніхто так пильно коло фасолі, як тепер Піталюг коло своєї, котрої не посадив! Кожного вечера підливав він єї, не минаючи одного рів-

— Зміна властителя. Мастність Мости маї, равського повіта, купив кн. Павло Саїга за 350.000 корон від кн. Володисла Гедройця.

— Крадежи в російських церквах. В своїм часі була голосною справою крадежи чудотворного образа Матері Божої з церкви в Казани, котрий то образ спалено. Тепер доносять російські газети, що в Харкові украдено з соборної церкви чудотворну ікону Ахтирської Матері Божої. Ікону вайдено другого дня, але золотогована риза з бриліантами пропала.

— Огні. Дня 14 с. м. вибух пожар в будинках дьреких бар. Блажовського в Новоселі заловецькій, бучацького повіта і знищив до кількох годин стодолу і всі стайні. Двір і будинки мешкальні оцігали, виратовано також худобу і знряди господарекі. Шкоди значні. Причина пожару поки що не звістна. Огонь вибух в стодолі. — В ночи з суботи на неділю згоріли на торговиці в Перемішли дві будки, в котрих було зложено єїно. Сторожа пожарна скоро угасила огонь. Шкода доходить до 300 корон.

— Страшний вчинок божевільно. З Дрездна доносять: Жінка бувшого реставратора Євкіого з Поніц під Дрездном відрубала сокирою голову своєї однопірчій дитині, а відтак підпалила ліжочко, на котрім дитина лежала. Страшного того вчинку допустила ся Євкіова в присудній божевільности.

— Кривавий кінець гри. Зарібок Мойсей Шер устроїв собі з торговцем овочів Інком Ротлендером в своїм мешканю у Львові партію т. зв. „мачка“ і обіграв его на 4 корони. Обігравши Ротлендера, Шер почав ще з него насьмівати ся. В наслідок того прийшло до бійки, в котрій оба гравці порозбивали єобі полінами голови, так, що аж станція ратушкова мусіла їм уділити поміч.

— Самоубійство воєнка. В воєнській в'язниці у Львові відобрав собі вчєра жите вистрілом з карабіна воєк 80 полку піхоти Муричка. Воєк той призначений був до варти у в'язниці і в полудне відвів якогось арештанта до відходового мієця. Арештанта кудись утік і скрив ся в кори-

ця. В день знов инша робота: коли деколи земля від спеки надто ствердла, порушував він єї, аби ростинам легше було сходити. Сусіди чудували ся, его жінка не могла того зрозуміти, а Конгурдан мав цілими ночами веселі сні о зібраній фасолі.

По чотирнайцятьох днях все фасоль в в Пертю почала виставляти з землі свій ніс: спершу білий кільчик як закривлена ручка палиці, то два листочки, що мали на собі ще грудочки піднесеної землі; відтак оба листки розхилили ся і векорі ціла долина від Люберону аж до Дюранси зазеленіла. Лише поле Піталюга не рушало.

— Піталюг, що робить твоя фасоль?

А він відповідав:

— Росте під землею.

Позаяк фасоль підростала, треба було єї слабі билинки підпирати. Скрізь затикали люди тички. Піталюг затикав як і всі прочі.

При кінци четвертого тиждєня підняла ся фасоль високо і долина між Любероном і Дюрансою укрила ся мов зеленими шатрами. Лише фасоль Піталюга не росла. Поле було червоне і сухе, а стоячі тички надавали ему ще сумнішого вигляду.

Зуна казала: — Здасть ся мені, Піталюг, що наша фасоль опізнала ся?

— То така пізна фасоль — відповів.

Але коли від Люберону аж до Дюранси появило ся над фасолею тєсячі білих цвітків, коли ті цвіткі замінили ся на тисячі струків і коли побачено, що лише фасоль Піталюга ані не цвила, ані навіть не сходила, люди в селі заворушили ся. Злобні почали, не знаючи самі чого, глумити ся і сьміяти ся. Цікаві почали сходити ся, аби поглянути на прокляте поле. Пан Конгурдан занепокоїв ся. А Зуна не сходила з поля, проклинаючи і его і сонце.

III.

Кожда сторона має свої місцеві звичаї, котрих початок губить ся в темряві часів і котрих значіння вже добре не знає ся. Але они осьвячені давниною і переходять у жінок як наслідство від рода в род. В Пертю то доля

дорах в'язниці, а Муричка бачучи, що він не вертає, зі страху перед карою застрілює ся. В хвили коли виношено труна самоубийника з будинку в'язниці, зловлено арештанга.

† **Померли**: о. Омелій Менципський, греко-католик, парох в Ходновичах під Перемишлем, в 69-ім році життя а 45-тим св'ященства; — Мирослав Була, син о. Михайла, сотрудирика в Белзі, дня 17-го с. м.

Всячина.

— **Найбільший діамант.** За найбільші діаманти уважали ся доси Великий Могул, котрий важить 279 каратів (один карат має більше менше 20 центіграмів) а перед ошлюфованем мав важити 780 каратів; Когінуур („гора св'їтла“), що перед ошлюфованем важив аж 793 каратів а тепер по дворазовім ошлюфованю важить лиш 106 каратів і Орлов, котрий важить 194 каратів. Перші два знаходять ся тепер в короннім скарбі англійського короля а третій украшає булаву російських царів; цариця Катерина II. назвала так его по імені свого любчика кн. Орлова, котрий купив був его для неї від якогось Вірменина. В 1893 р. знайдено в копальні Ягерфонтен в полудневій Африці діамант названий Ексцельзіор, котрий важив аж 971³/₄ каратів і мав вздовж 3¹/₂ англійських цалів а шириш і вглубш по 2¹/₂ цалів. Але всіх закасував діамант названий Кулліпан, знайдений 26 січня с. р. в копальні Премієр недалеко Преторії, столиці давньої трансваальської республіки. Его знайшов інспектор тої копальні Фредерік Вельє. Підчас інспекції побачив він, що в зовній землі щось блищить ся до сонця, а здогадуючись, що то діамант, кинув ся він зараз видобувти его з таким горячковим поспіхом, що аж зломив ніжик. Видобутий діамант показав ся найбільшим зі всіх, які доси знайдено,

бо важить аж 3024³/₄ карата або около 622 грамів, отже більше як пів кілограма. Він єсть чистої білої краски і з двох боків має природні кришталеві площі. Він єсть три рази так великий як Ексцельзіор і має вздовж 4 англ. цалі (1 англ. цаль — 2·54 см.), шириш 1¹/₂ цалі, а в гору 2¹/₂ цалі. Вельє повіз той діамант зараз до банку полудневої Африки в Лондоні, а щоби в дорозі не стала ся якась пригода, то він діамант зааскурував і взяв ще з собою агентів поліційних, котрі шльнували его через цілу дорогу. В Суземптоні в Англії ждали вже на него також агенти поліційні і відвезли аж до Лондону, де на двірці так само ждали агенти поліційні, котрі сіли разом з ним до воза і повезли дорогої скарб до банку. Вартість сего діаманту обчислюють на 24 мільйонів корон, а єуть і такі, котрі кажуть, що діамант варт аж 10 мільйонів фунтів штерлінгів або 240 мільйонів корон. Люди вже просто дуріють; куєнікови каменя — хоч то і діамант — надалють вартість, якої негоден заплатити хоч би й найбільший богач на св'їті.

Телеграми.

Рим 19 цвітня. Депеші, які наспіли вчера попоудни, потверджують, що рух на залізницях в цілій Італії відбуває ся без перешкоди. Поїзди особові курсують нормально.

Рим 19 цвітня. Вчера вечером число працюючого персоналу залізничного знову побільшило ся. Ожидують протесту против страйку. Вчера прибув тут з Анкони спеціальний поїзд з 500 пунтиками з Австрії і Угорщини. У Венеції страйк закінчив ся. Служба відбуває ся правильно.

— Ти бачив того Піталюга, який він вдоволенний?

— Уявіть собі лиш его положене, пане Конгурдан, що ему лучило ся!

— Виграв може?

— Щось ліпшого, пане Конгурдан.

— Може дістав спадщину?

— Ще ліпше! Мостив свою пивницю новим каменем і в одній цілині пайшов тисяч таларів.

— Тисяч таларів, а нині має у мене платити за вексель!

— Піталюг пайшов до дому, пане Конгурдан, чіпайтеж его, заки всего не програє, або не пропе, а як хочете послухати моєї доброї ради, то чим скорше біжіть.

У Піталюгів кипів тимчасом котел заєдно і невдоволене дійшло вже до краю, коли хлопець, котрого поставлено на варті, вбіг до хати оповіщуючи, що якийсь старий пан в золотих очіцях, з папером в руці, мабуть стемпльованим, іде просто сюди.

— Пан Конгурдан — скрикнула Зуна — він саме був при тім, як ми садили фасолю.

— То чарівник, я так собі гадала — замітила тітка Дідо.

Якесь порушене в компанії! Чути було лише булькотане води, брязкіт заліза і зараз потім стукіт чобіт пана Конгурдана на деревляних сходах.

Як приймили п'ятнацять Піталюгів пана Конгурдана?

Пан Конгурдан, мовчаливий чоловік, ніколи того не зрадив. П'ятнацять Піталюгів ніколи о тім не згадували.

Піталюг, що вечером найшов в однім куті компанії, не знати в який спосіб, свій вексель на 100 таларів, запалив папір і сказав до Зуні зворушений: — Вачиш, Зуно, старі добре кажуть. Добре зерно ніколи не пропаде і земля віддає сторицею то, що їй доброго зробить ся.

Слідуючих літ Піталюгова фасолія вже все росла, чи то тому, що Піталюг був справді відчарований, чи то що рішучо закинув гру і всі інші лихі норови.

Фоджжа (Foggia) 19 цвітня. Вчера о 6 год. вечером, коли мали виплачувати страйкуючим робітникам, около 1000 селян хотіло добути ся на дворець і ставили опір войску. Демонстранти заатакували вояків камінем і палицями, а навіть стріляли до них і одного зранили. Войско стріляло тоді не чекаючи команди. 2 селян зранено. Демонстранти втекли, але небавком одержавши поміч вернули назад і почали знову стріляти і кидати камінем. Войско стріляло знову і убило 3 селян а 7 зранило.

Лондон 19 цвітня. З Токіо доносять урядово під датою 14 с. м., що російська флота станула в пристані Камванг.

Лондон 19 цвітня. „Times“ доносить з Токіо: Правительство японське наміряє 20 с. м. розпочати емісію нової внутрішньої 6-процентової позички. Позичка буде виносити 10 мільйонів фунтів штерлінгів.

Петербург 19 цвітня. Ген. Харкевич телеграфував до ген. штабу дня 18 с. м.: В армії не настала ніяка зміна. Відділ неприятельский, котрий дня 11 с. м. обсадив місцевість Юкгу, уступив ся дня 13 с. м. о 5 год. рано з місцевості Гішімно і заняв позиції о 11 верет дальше. Дня 14 обійшов неприятельский відділ наше ліве крило і ми були змушені до відвороту.

Берлін 19 цвітня. Часописи доносять, що французский амбасадор Бігур скориставши вчера з нагоди, коли був на прийнятю в міністерстві справ заграничних і завів розмову про справу марокканську. Зміст тої розмови поки що незвісний.

Москва 19 цвітня. Убийник вел. князя Сергія, Балаяв засуджений на кару смерти.

Либавя 19 цвітня. Страйк робітників портових закінчив ся тим, що вчера признано їм підвишене.

Петербург 19 цвітня. Віцедиректор департаменту для справ духовних чужих віросповідань, камер'юнкер Ячевский іменований директором канцелярії варшавского генер.-губернатора.

Токіо 19 цвітня. (Бюро Райтера). Російські сили воєнні стоячі на лінії Чаучун-Кірін і на полудне від неї обчиселяють на 200.000 людей. По остаточнім обчисленю стверджено, що в Порт Артурі взято 41.600 Роспан до неволі.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжжя у Львові** дня 18 цвітня. Ціна в коронах за 50 кильо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·60; жито 6·25 до 6·50; овес 7·30 до 7·60; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 7·30 до 7·75; ріпак 11·25 до 11·50; льнянка — до — горох до вареня 7·75 до 10—; вика 11— до 12·50; бобик 7·50 до 8—; гречка 8·75 до 9·50; кукурудза нова 8·50 до 8·76; хміль за 56 кильо — до —; конюшина червона 55— до 80—; конюшина біла 45— до 65—; конюшина шведска 65— до 80—; тимоцька 25— до 30—.

5 кг. меду линового 7 К 20 с.

5 кг. меду питного (старого) 8 К.

Для сільських крамниць:

50 літрів вина овочевого „Елевтерія“ („Тверезість“ — підохоче, не упиває) за 25 К (на сплягу ратами)

всилає

Пічильничя спілка в Березжанах.

За редакцію відповідає: Адам Креховецький

дотикає зв'їрат чи рости, річий чи людий, і каже звичай, що треба „варити“. На чім то варене полягає, зараз побачите.

Одного вечера пішла на поле тітка Дідо, мати Зуні а Піталюгова теща, одна з найповажніших невіст в селі, поглянула, роздумала і вертаючи домів заявила, що тут має ся до діла з чарами і фасолія зачарована. Скликавши відтак цілу родину аж до п'ятнацятиого степеня посвояченя до хати Піталюга, повідомила, що супротив так поважної події завтра треба буде „варити“.

Тітка Дідо, що була вдовою, пішла до залізного краму, аби там украсти котел, ще неуживаний, бо аби можна після всіх правил „варити“, треба перед усім до того нового і украденого вдовою кітла. Крамар знав той звичай і певний, що при найблизній нагоді ему заплатять, відвернув очи, аби не бачити, як тітка Дідо буде ховати котел під запаєку.

Так здобутий котел поставлено торжественно в присутності всіх Піталюгів, мужчин і женищ, на огонь.

Відтак наповнивши его водою, вкинула тітка Дідо до середини кілька старих гвоздів і інших залізних річий, бурмотючи при тім якісь незрозумілі слова. І коли та залізна юшка почала кипіти, а гвозді і инше залізе танцювати в ній, всі були пересвідчені, що все то залізе влізе в тіло чарівника. Після повірки мав вкінці і сам чарівник явити ся перед зібраними у власній особі.

— Добре іде — воркотіла тітка Дідо — ще трохи дров і сейчас явить ся тут той злодій і буде нас просити о прощене.

— Добре его приймемо — відповіла ціла товпа.

Але поганий Піталюг, котрого то все дуже бавило, не міг видержати, аби не оповісти дещо своїм приятелям в селі і цілім Пертюї настала велика радість, коли розійшла ся чутка, що родина Піталюгів має „варити“, аби відчарувати фасолю. Тимчасом пан Конгурдан, ведений судьбою, попав на нещастну гадку задержати ся перед домог голяря Фра. Там стрітив він саме Піталюга, веселішого як звичайно в наслідок того, що діялось у него в хаті.

4

Ц. к. уприв. га лицкий акційний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополі. — Експозитури: в Станиславові, Підволочисках, Новоселиці.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартісні папери і монети по найдокладнійшій днівній курсі, не числячи ніякої провізії.

Біржеві замовлення

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформацій що-до певної і користної

льокції капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потручення провізії і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і інших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ

ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституцій так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдалше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.